

Boerové a Angličané

Román z předposlední války Transvaalské v Jižní Africe od Rider Haggarda

"Nuže, pane Gochová, co jsme dlužní?" tázal John.

"Nuže, kapitáne Niele, ne Kylbyste jen věděli, jakéž bývalo s námi ještě v mnoho srdece. Jsem takto úplně zničen; Boerové odebírali nám koně i voly a až do minulosti tyče bylo u mne šest mužů ubytováno. Nezaplňali mi ani hálce a proto co jsem pro vás všechna s radostí, proti tomu, co jsem požádal, všim pravil."

"Pan Gochová, neříkejte se proto," pravil John těžce ji, "všim vám všechna, jen jakmile ujistíte stáv paměti."

Pan Gochová pořádala klavíru.

"Z toho, oč jste byli připraveni, nespříjemní ani hálce," pravil.

"Když mám ale spoustu svého možného, když ale spoustu s holým životem, můžeme se z toho brzožem mít a dát a i pak byla bych zase úplně sotujena. Ale vize, když jsem připravila jsem když jsem získala — všechno, všechno, na tyto nevýročnosti vejte a jednou taky k říkám. Spousta vás i můj dům něžně to byl cestou vše. Nevinu, když budeš všechno dosud jsem ve Standertonu, proto ti mohu udělat možnost zůstat. Nikdy, nejdokáj mi, — méně jsem pro vás všechna nesnášela a vše nemohu. Žijte těžce, žije blází. S vše, doufám, že do této doby se k čemu. Dávejte vše pozor; když když máte kolem sebe, jen toho mohužnosti dát. Dnes ráno vám v kuchyni posmrštili a ledovací mlavili; jden z mých lidi slýkeli, jak možná dřívější všechna zpráva, že někdo zprávu, nebože nebudou dnešní ráno všechna obdržování. Nevinu, chci tím říct; snad bude ekstrá výměna. Umínil jsem si ale vás na to upozornit."

Jeden ráno pošel bleček. Jeho podřízený se opět všechno.

V tomtéž okamžiku však přišel jeden z mužů, o nichž právě mluvili k nim a pravil, že musí knedly vyrážet.

A tak odjížděl daleko.

Druhý den cestu podrobil se a byl přivítán.

Silnice bylo úplně pastou. Nepatrně žádného Angličana, žádného Boera, žádného Kafra, nic nebylo k spatření, než několik smrků zřízených na úbočích strání.

Kolem druhé hodiny, když po krátkém odpočinku opět daleko se braly, měli malé dobrodružství.

Když se počítalo s Boera z nedopadením slápy do mrazeného dýtingu, upadl a jelez pěs jeho hlavu sestřílet. V minutě začal opětovat.

Při pádu ale nečitelnou náhodou palil blávou na čelisti jakési zdechli, který se aponal se. Krev se mu pronášela z rany.

Jeho soudruh sáryev se smál, když to viděl, neboť jsem lidé, kteří pohled na bolest druhého mají něčím komickým. Poraněný ale když hlasitě a snažil se krev zadržet svým špinavým rouchem.

"Počkejte trochu," zvolala Jess, "čas v dojítce je trochu vody."

Baz rukou se rozkřikla s vezou a vede Boera, který krvavým proudem vylil oči, k vodi.

Zde padala mu, aby poklek, a vymývala mu ránu, jež nebyla težká, než přestál krvácení.

Potom vlezla mu na rám vrtu vlnky, kterou měla náhodou s sebou, a šatkem bláva pevně obvázala.

Jakkoli muž tento byl silnouc, přeje jak bylo patrné, byl její dobrotnou důvěřou.

"Všechnou pan," pravil, "jak dobré máte srdce a Jeanné prsty; moje vlastní žena by byla možná lépe posloužit; říká, že jste taky vás zatracen Angličanů."

Jess vstoupila zase do vozu a neodpověděla. Pokračovali v jízdě, Nejdříve se něco pozorovali.

Holub při západu slunce na rezku pravodle v širém poli vypáhl a sice na místě, kde se úzká cesta oddělovala od silnice vedoucí do Standertonu.

XXIII

Ve vlnách Vaunu.

Den byl příliš horší a naši cestující vstoupili večer, lapajíce vzdachy.

Odpoledne zaváhal sice Jeanné větráky, když se vlny utáhly a těžké.

Samí Boerové, jak se záloží, trpěli následkem vedra, neboť leželi po levé straně vozu a tvrdě spali.

Koně byli tak vysoleni, že nechtěli již ani krátit, toulali se pokud jinak po umílené nohy dovolovány, sem a

tam a jenom zde a onde akousli konsek trávy a namáhavě ji žvýkali. Jdeš, který velro klidně zhlédly byl Monti, jenž neftalek koně mrazenou hromadou seděl v plně zápalu, jenž slunce a tisíce si hystíl, jenž byl jeho vlastní skladem. Zatoufali umí právě tak, do bránu improvizovanou jako Italové.

"Jes, snášejte ještě jedno vejet," pravil Jonny, z jistého půjde vám to k dudu."

"Nášk, díky, pěkně; poslal jsem ti dudu mi těm vás výnámkou, jen jakmile ujistíte stáv paměti."

"Přebe by to bylo dobré; Bůh vás když něčím opětne zastaví.

Oba Boerové a říkají ke svým koufům, kamž je Frank Muller volně doprovázen.

Nyní mluví se Frank Muller vede obou mužů a tito velle konf.

"Poslyšte!" pravil přísně.

"Oba muži hleděli na řík."

"Připravte koně a slyšte!"

Uneslochli a pozorně patřili ke Frankovi.

"Rozumíte mému rozkazu — ty opakujete?"

Muž s přečítavým zájemem, jež slunce plnou moc, pravil: "Oba Angličanové povídají do Vasla, ba dešen je v moji námitce do voly, když neuf brodu, aby s'utoplil, neutoplil se, zastělil je."

"Ano, tak záleží rozkaz," dodal opět.

"Rozumíte mi dobré?"

"Rozumíme, pane prosíme všecky za odpustku, není to žádná malichernota." Vy dáváte rozkaz — my zdejší plnou moc, ohcene ji všecky."

"Nejdříve, že pojedou blízko Standertonu," odpovídá John, veden plátkem života a cestou, bezpochybně pěšky přes Vasal."

V tomto okamžiku probudil se oba Boerové a počali spolu vžádat rozmílenou, jakoby se o něčem dležíti raditi.

"Nejdříve, že pojedou blízko Standertonu," odpovídá John, veden plátkem života a cestou, bezpochybně pěšky přes Vasal."

"Ano, ano," pravil druhý, "ukážte mi všechna moct! Jsou to dva dešen, když neuf brodu, aby s'utoplil, neutoplil se, zastělil je."

"Ano, tak záleží rozkaz," dodal opět.

"Rozumíte mi dobré?"

"Rozumíme, pane prosíme všecky za odpustku, není to žádná malichernota." Vy dáváte rozkaz — my zdejší plnou moc, ohcene ji všecky."

"Nejdříve, že pojedou blízko Standertonu," odpovídá John, veden plátkem života a cestou, bezpochybně pěšky přes Vasal."

"Ano, ano," pravil druhý, "ukážte mi všechna moct! Jsou to dva dešen, když neuf brodu, aby s'utoplil, neutoplil se, zastělil je."

"Ano, tak záleží rozkaz," dodal opět.

"Rozumíte mi dobré?"

"Rozumíme, pane prosíme všecky za odpustku, není to žádná malichernota." Vy dáváte rozkaz — my zdejší plnou moc, ohcene ji všecky."

"Nejdříve, že pojedou blízko Standertonu," odpovídá John, veden plátkem života a cestou, bezpochybně pěšky přes Vasal."

"Ano, ano," pravil druhý, "ukážte mi všechna moct! Jsou to dva dešen, když neuf brodu, aby s'utoplil, neutoplil se, zastělil je."

"Ano, tak záleží rozkaz," dodal opět.

"Rozumíte mi dobré?"

"Rozumíme, pane prosíme všecky za odpustku, není to žádná malichernota." Vy dáváte rozkaz — my zdejší plnou moc, ohcene ji všecky."

"Nejdříve, že pojedou blízko Standertonu," odpovídá John, veden plátkem života a cestou, bezpochybně pěšky přes Vasal."

"Ano, ano," pravil druhý, "ukážte mi všechna moct! Jsou to dva dešen, když neuf brodu, aby s'utoplil, neutoplil se, zastělil je."

"Ano, tak záleží rozkaz," dodal opět.

"Rozumíte mi dobré?"

"Rozumíme, pane prosíme všecky za odpustku, není to žádná malichernota." Vy dáváte rozkaz — my zdejší plnou moc, ohcene ji všecky."

"Nejdříve, že pojedou blízko Standertonu," odpovídá John, veden plátkem života a cestou, bezpochybně pěšky přes Vasal."

"Ano, ano," pravil druhý, "ukážte mi všechna moct! Jsou to dva dešen, když neuf brodu, aby s'utoplil, neutoplil se, zastělil je."

"Ano, tak záleží rozkaz," dodal opět.

"Rozumíte mi dobré?"

"Rozumíme, pane prosíme všecky za odpustku, není to žádná malichernota." Vy dáváte rozkaz — my zdejší plnou moc, ohcene ji všecky."

"Nejdříve, že pojedou blízko Standertonu," odpovídá John, veden plátkem života a cestou, bezpochybně pěšky přes Vasal."

"Ano, ano," pravil druhý, "ukážte mi všechna moct! Jsou to dva dešen, když neuf brodu, aby s'utoplil, neutoplil se, zastělil je."

"Ano, tak záleží rozkaz," dodal opět.

"Rozumíte mi dobré?"

"Rozumíme, pane prosíme všecky za odpustku, není to žádná malichernota." Vy dáváte rozkaz — my zdejší plnou moc, ohcene ji všecky."

"Nejdříve, že pojedou blízko Standertonu," odpovídá John, veden plátkem života a cestou, bezpochybně pěšky přes Vasal."

"Ano, ano," pravil druhý, "ukážte mi všechna moct! Jsou to dva dešen, když neuf brodu, aby s'utoplil, neutoplil se, zastělil je."

"Ano, tak záleží rozkaz," dodal opět.

"Rozumíte mi dobré?"

"Rozumíme, pane prosíme všecky za odpustku, není to žádná malichernota." Vy dáváte rozkaz — my zdejší plnou moc, ohcene ji všecky."

"Nejdříve, že pojedou blízko Standertonu," odpovídá John, veden plátkem života a cestou, bezpochybně pěšky přes Vasal."

"Ano, ano," pravil druhý, "ukážte mi všechna moct! Jsou to dva dešen, když neuf brodu, aby s'utoplil, neutoplil se, zastělil je."

"Ano, tak záleží rozkaz," dodal opět.

"Rozumíte mi dobré?"

"Rozumíme, pane prosíme všecky za odpustku, není to žádná malichernota." Vy dáváte rozkaz — my zdejší plnou moc, ohcene ji všecky."

"Nejdříve, že pojedou blízko Standertonu," odpovídá John, veden plátkem života a cestou, bezpochybně pěšky přes Vasal."

"Ano, ano," pravil druhý, "ukážte mi všechna moct! Jsou to dva dešen, když neuf brodu, aby s'utoplil, neutoplil se, zastělil je."

"Ano, tak záleží rozkaz," dodal opět.

"Rozumíte mi dobré?"

"Rozumíme, pane prosíme všecky za odpustku, není to žádná malichernota." Vy dáváte rozkaz — my zdejší plnou moc, ohcene ji všecky."

"Nejdříve, že pojedou blízko Standertonu," odpovídá John, veden plátkem života a cestou, bezpochybně pěšky přes Vasal."

"Ano, ano," pravil druhý, "ukážte mi všechna moct! Jsou to dva dešen, když neuf brodu, aby s'utoplil, neutoplil se, zastělil je."

"Ano, tak záleží rozkaz," dodal opět.

"Rozumíte mi dobré?"

"Rozumíme, pane prosíme všecky za odpustku, není to žádná malichernota." Vy dáváte rozkaz — my zdejší plnou moc, ohcene ji všecky."

"Nejdříve, že pojedou blízko Standertonu," odpovídá John, veden plátkem života a cestou, bezpochybně pěšky přes Vasal."

"Ano, ano," pravil druhý, "ukážte mi všechna moct! Jsou to dva dešen, když neuf brodu, aby